

**НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ
В АВТОНОМНІЙ РЕСПУБЛІЦІ КРИМ ТА М. СЕВАСТОПОЛІ**

вул. Антоновича, 114, м. Київ, 03150
Ідентифікаційний код 40108756

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Київ

« 10 » квітня 2026 року

Старший слідчий 1-го відділу слідчого управління Головного управління Національної поліції в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі майор поліції Вишняк Андрій Володимирович, розглянувши матеріали кримінального провадження внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань № 12026010000000001 від 02.01.2026 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, та встановивши наявність достатніх підстав для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Кайро Ігоря Анатолійовича, 15.05.1965 року народження, громадянина України, уродженця Російської Федерації, останнє відоме місце проживання (реєстрації): АР Крим, м. Ялта, вул. Руданського, буд. 49, кв. 2, раніше судимий вироком Подільського районного суду м. Києва від 25.10.2023 за ч. 1 ст. 111 КК України до 13 років позбавлення волі з конфіскацією майна, -

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, що полягає у порушенні законів і звичаїв війни, передбачених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

**Фактичні обставини кримінальних правопорушень,
у вчиненні яких підозрюється Кайро І.А.**

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації (далі – РФ) проти України та окупацією частини території України.

Так, у період з кінця лютого по початок березня 2014 року Російською Федерацією (далі – РФ) здійснено незаконне перекидання на територію Кримського півострова особового складу та військової техніки регулярних підрозділів, зокрема сил спеціальних операцій. Поряд із цим було задіяно військовий контингент Чорноморського флоту РФ, який перебував у Криму на підставі Угоди між Україною та РФ «Про статус та умови перебування ЧФ РФ на території України» від 1999 року, із порушенням умов зазначеного договору. Вищевказані збройні формування, а також підконтрольні РФ з числа добровольців «загони самооборони», забезпечили силове захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, зокрема Верховної ради та Ради міністрів АР Крим, а також блокування об'єктів Збройних Сил України. Зазначені протиправні дії створили умови для примусової організації та проведення на території півострова незаконного «референдуму» щодо статусу Криму та м. Севастополя.

Наведені обставини публічно підтвердили найвищі керівники Російської Федерації, включно з її президентом – Путіним В.В.

Внаслідок вказаних насильницьких агресивних дій РФ, Україна з кінця лютого 2014 року втратила ефективний контроль над територією Автономної Республіки Крим та м. Севастополь, у зв'язку з її окупацією ЗС РФ.

Згідно зі ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII із змінами і доповненнями, тимчасово окупована Російською Федерацією територія України (далі – тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Тимчасова окупація Російською Федерацією територій України незалежно від її тривалості є незаконною і не створює для Російської Федерації жодних територіальних прав. Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20.02.2014.

Генеральна Асамблея ООН своєю Резолюцією 71/205 від 19.12.2016 «Положення в області прав людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі (Україна)», засудила тимчасову окупацію Російською Федерацією частини території України – Автономної Республіки Крим та міста Севастополя.

Крім того, Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН 72/190 від 19.12.2017 «Положення в області прав людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі (Україна)» та 73/194 від 17.12.2018 Генеральна Асамблея вчергове засудила нинішню тимчасову окупацію Російською Федерацією частини території України - Автономної Республіки Крим та міста Севастополя.

У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24.02.2022 президент РФ оголосив початок так званої спеціальної військової операції, що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення Збройних Сил Російської Федерації, інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Таким чином, із 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права) на території України.

Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно зі ст. 4 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 (далі - Конвенція) особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ст. 47 Конвенції особи, що перебувають під захистом, які знаходяться на окупованій території, не будуть у жодному разі та жодним чином позбавлені переваг цієї Конвенції у зв'язку з будь-якими змінами, запровадженими стосовно керівних установ чи управління цієї території внаслідок її окупації, або у зв'язку з будь-якою угодою, укладеною між властями окупованої території та властями окупаційної держави, або у зв'язку з анексією окупаційною державою всієї або частини окупованої території.

Згідно з ст. 49 Конвенції забороняється, незалежно від мотивів, здійснювати примусове індивідуальне чи масове переселення або депортацію осіб, що перебувають під захистом, з окупованої території на територію окупаційної держави або на територію будь-якої іншої держави, незалежно від того, окупована вона чи ні.

Відповідно до ст. 147 Конвенції до серйозних порушень віднесено нелегальну депортацію чи переведення.

Крім того, відповідно до ст. 8(2)(a)(vii) Римського статуту Міжнародного кримінального суду незаконна депортація або переміщення чи незаконне позбавлення волі, є воєнним злочином.

Депортація передбачає перетин особою кордону. Вказане відбувається, коли особа переміщується через державний кордон, що розділяє дві держави, а також здійснюється перетин будь-якого «фактичного» кордону. Під «де-факто кордоном» мається на увазі примусове виселення за межі окупованої території (п. 55 вироку Міжнародного трибуналу для судового переслідування осіб, відповідальних за серйозні порушення міжнародного гуманітарного права, скоєні на території колишньої Югославії з 1991 року від 29.05.2013, у справі Prosecutor v. Jadranko Prlić, №IT-04-74-T).

Питання про те, чи був кордон міжнародно визнаним чи лише де-факто, не має значення (п. 684 вироку Міжнародного трибуналу для судового переслідування осіб, відповідальних за серйозні порушення міжнародного гуманітарного права, скоєні на території колишньої Югославії з 1991 року від 31.07.2003, у справі Prosecutor v. Stakić, № IT-97-24-T).

Аналогічні положення містяться у ст. 85(4)(а) Додаткового протоколу I до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977 (далі – ДП I).

У порушення ст. ст. 42, 43 «Положення про закони і звичаї війни на суходолі», що є додатком до Гаазької конвенції «IV Конвенція про закони і звичаї війни на суходолі» від 18.10.1907 Російська Федерація, використовуючи фактичний контроль над органами місцевої влади, прийняла нові закони та утворила власні судові і правоохоронні органи на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя.

Відповідно до п. 5 ст. 9 федерального конституційного закону «Про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим та утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів — Республіки Крим та міста федерального значення Севастополя» від 21.03.2014 до створення на територіях Республіки Крим та міста федерального значення Севастополя судів Російської Федерації правосуддя від імені Російської Федерації на зазначених територіях здійснюють суди, що діють на день прийняття до Російської Федерації Республіки Крим та утворення у складі Російської Федерації нових суб'єктів. **Особи, які заміщають посади суддів цих судів**, продовжують здійснювати правосуддя до створення та початку діяльності на зазначених територіях судів РФ за умови наявності в них громадянства РФ.

Кайро Ігор Анатолійович, обіймаючи посаду судді Ялтинського міського суду АР Крим відповідно до Постанови Верховної Ради України № 2345-IV від 13.01.2005, будучи громадянином України, у порушення вимог Конституції та законів України, маючи тривалий стаж роботи суддею, усвідомлюючи незаконність дій Верховної Ради АР Крим та Російської Федерації щодо приєднання території АР Крим та м. Севастополя до складу Російської Федерації, діючи добровільно та умисно, перебуваючи в м. Ялті, упродовж 2014 року продовжив здійснювати правосуддя у складі «Ялтинського міського суду», будучи так званою особою, яка заміщає посаду судді, ухвалюючи рішення за законодавством Російської Федерації.

Кайро І.А., будучи наділеним окупаційною владою повноваженнями «судді», діючи умисно, всупереч вимогам ст. ст. 2, 47, 49 Конвенції, достовірно знаючи, що внаслідок збройної агресії Російською Федерацією тимчасово окуповано територію Автономної Республіки Крим та м. Севастополя, усвідомлюючи існування міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку із ним, розглянув справу про адміністративне правопорушення, відповідальність за яке передбачена ч. 1.1 ст. 18.8 Кодексу про адміністративні правопорушення Російської Федерації щодо громадянина України Хмарського Ігоря Петровича, який, згідно з матеріалами справи, наданими «суду», будучи іноземним громадянином, допустив порушення іноземним громадянином режиму перебування (проживання) в Російській Федерації, що виразилось у відсутності документів, підтверджуючих право на перебування (проживання) в Російській Федерації.

Суддя Кайро І.А., який відповідно до ст.6 «Кодексу суддівської етики», затвердженого 22.02.2013 XI з'їздом суддів України, мав здійснювати правосуддя незалежно та керуватися верховенством права, усвідомлював, що Хмарський І.П., згідно зі ст. 4 Конвенції перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права як громадянин України, що проживає на тимчасово окупованій території.

Попри це, а також зважаючи, що згідно зі ст. 47 Конвенції вищевказаному громадянину України не потрібні жодні додаткові дозволи РФ чи інші документи для проживання на ТОТ АР Крим та м. Севастополя, а сам Хмарський І.П. як особа, що перебуває під захистом Конвенції, не може бути позбавлений за жодних обставин переваг цієї Конвенції, Кайро І.А., діючи умисно та з метою примусової депортації Хмарського І.П. за межі тимчасово окупованої території, 18.09.2014 у приміщенні так званого «Ялтинського міського суду Республіки Крим» за адресою: ТОТ АР Крим, м. Ялта, вул. Дмитрієва, 4, за результатами розгляду протоколу про адміністративне правопорушення стосовно Хмарського І.П., виніс постанову № 5-681/2014 про визнання його винним.

При цьому, під час розгляду справи достовірно встановлено, що Хмарський І.П., є громадянином України, особу якого в суді встановлено, проживав на території Кримського півострова, а отже є захищеною особою в розумінні міжнародного гуманітарного права.

Незважаючи на це, Кайро І.А., грубо порушуючи вимоги ст. 49 Конвенції, згідно з якою забороняється незалежно від мотивів, здійснення примусової депортації, вказавши в постанові, що Хмарський І.А. є «іноземним громадянином» та допустив порушення режиму перебування (проживання) в Російській Федерації, що виразилося у відсутності документів, підтверджуючих право на перебування (проживання) в Російській Федерації, прийняв рішення про накладення на Хмарського І.А. адміністративного стягнення у вигляді штрафу у розмірі 5000 російських рублів з примусовим видворенням за межі Кримського півострова.

У зв'язку з цим, внаслідок прийняття Кайром І.А. вказаного рішення, Хмарський І.П. не пізніше кінця 2014 року був вимушений покинути місце свого

ПАМ'ЯТКА Про процесуальні права підозрюваного

Стаття 42 Кримінального процесуального кодексу України (Підозрюваний, обвинувачений)

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276–279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, або особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення.

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому статтею 291 цього Кодексу.

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення.

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Права підозрюваного мені оголошені та роз'яснені

Підозрюваний:

_____ (підпис)

_____ (ПІБ)

« ___ » год. « ___ » хвилин « ___ » _____ 202__ року.

Пам'ятку вручив:

суддя суду г.м.в. АР Кра
 та м. Севастополь
 маюєр м.м.м.м.

_____ Вилієк А.А.